

Přílohy

Příloha 1.

Ukázka informovaného souhlasu používaného při sběru dat s respondenty.

Informovaný souhlas

Ráda bych Vás požádala o účast na výzkumu zaměřeného na zmapování určitých osobnostních charakteristik u skupiny lidí, jež mají zkušenost s násilným činem vůči své partnerce/partnerovi (v roli původce násilí). Cílem výzkumu je přiblížit oblast impulzivity, reakcí na běžnou zátěž a vyhraněných osobnostních stylů. Poznatky z této studie by měly sloužit k lepšímu cílení preventivních a intervenčních programů.

Veškerá získaná data budou naprosto důvěrnými informacemi, které poslouží pouze ke zpracování diplomové práce. Rozhovor na téma impulzivity bude za účelem přepisu dat nahráván. Všechny informace budou stoprocentně anonymizovány.

V případě potřeby dalších informací o výzkumu či zpracování dat mě můžete kontaktovat na e-mailu Linda.ruzickova@seznam.cz

Potvrzuji, že jsem byla seznámena s podmínkami a účelem výzkumného projektu Lindy Růžičkové. Svým podpisem stvrzuji svou dobrovolnou spolupráci na tomto projektu a souhlasím se zpracováním získaných dat do výzkumného šetření.

V .....dne.....

Podpis:

Příloha 2.

Ukázka transkripce dvou rozhovorů s respondenty.

Přepis rozhovoru – RESPONDENT 2

R = respondent

V = výzkumník

V: Tak, to jsem vám řekla, že ty data jsou anonymní. Pokud teda, je to na vaší dobrovolnosti, pokud nebudete chtít na něco odpovídat, tak vůbec nemusíte, nebo kdyby se vám to přestalo jako...

R: ... Jooo, v pohodě...

V: ...Chtít dělat, tak klidně můžeme to jakoby skončit. A ještě jsem vám chtěla říct, že po tom rozhovoru je tam administrace dvou psychologických testů, ze kterých pak budou nějaké výstupy, tak to si myslím, že je docela dobrý, kdyby třeba, pak mi dáte mail, a já bych vám to poslala...

R: Jo, to byste...

V: ...Protože to je takový, docela dobrý věci...

R: Je jda, to je skvělý, jste zlatá. Třeba mi to odhalí, proč jsem tak v té práci zabeďněná, přitom tak hezkej životopis, jenže nikam ten životopis neposílám, protože vždycky jen procházím ty pozice.

V: A ještě, možná, aby pro nějaký lepší jakoby zpracování jenom těch dat, jestli byste mi prozradila věk, možná...

R: Určitě, 36.

V: 36. Nejvyšší dosažené vzdělání?

R: VŠ, ale jako nižší vysokoškolský, bakalář.

V: Mhm, rodinný stav?

R: Vdaná.

V: A děti teda máte, že jo?

R: No, 3.

V: Tak, tak jo. Tak nejdřív by mě zajímalo, jestli byste mi popsala, když se máte rozhodnout k nějakému velkému rozhodnutí, něco důležitýho prostě rozseknout, tak jak u vás probíhá ten proces toho rozhodování?

R: Mhmm...

V: Je to třeba něco dlouhýho, nebo jak to u vás vypadá?

R: Bohužel někdy je to velice rychlý, intuitivní. Když je tam nějaká intuice silná, že prostě ano, tak jdu do toho, třeba s koupí bytu. Jsme si s mužem řekli ,no tak jako jo‘. Je pravda, že tam jsme byli trochu tlačeni, že teda už tam čekal nějaký další zájemce a už nám předtím vyfoukli dva byty, ale prostě ve dvou bytech jsme se byli podívat, ty nám vyfoukli pak před nosem, protože jsme nebyli dost rychlí a tady tenhle jako, když byl úplně na jinym konci Prahy a to... ale tak jako něk se nám tam líbilo. A pak ještě moje, to mám kolikrát, když tomu předchází ta intuice a nějaký jakoby impuls, nějaký jakoby znamení nebo něco. Mně se to totiž asi dva roky předtím stalo, že jsem se koukla na internet a vidím, tady si prohlížím tu pražskou část a říkám ,tady budu bydlet‘. A už předtím se mi něco takovýho stalo, co se splnilo. No a s tím bytem, pak jsem tam viděla byt, tak jsem si říkala ,to prostě bude ono‘ a byl tam už ten drive jako, že jo, a to právě teďka s tou prací nemám a já jsem z toho úplně rozházená, není žádný jakoby impuls a časem si říkám, že mě to prostě vede takhle směruje k mému vlastnímu businessu. Ale já se hrozně bojím, takže já dělám ty krůčky k tomu businessu hrozně málo, už mi došly prachy, v podstatě už mi docházejí. Já to měla jakoby napočítaný, že od ledna jsem prostě doma a že během září-října začnu pracovat, protože pak mi dojdou prachy. Jako výpočet skvělejší, nic jsem ani nemusela počítat, bylo to na základě logiky a intuice, kolik toho jako to, pak to vyšlo s těma penězma. No, jenomže, že jo, máme konec října a já nemám práci a to ani jakoby příslib, takže tadyty velký rozhodnutí prostě jsou takový hodně různý a ta intuice tam hraje velkou roli a nebo něco jakoby nějaký prostě impuls, nějaký jakoby znamení, nevím jak to říct, něco jako že, ale je to právě ten pocit. Je to na základě toho pocitu, že cítím, že to tak jakoby má bejt a udělám to.

V: Takže třeba...

R: A když to chybí, tak to rozhodování je...když tam není tenhle žádný pocit, tak jdu prostě dál, jo, a třeba se v tom něk plácám.

V: Takže třeba nějaký jako sepisování si pro a proti a dlouho zvažování to u vás moc není?

R: Ne.

V: Spíš jakoby rozhodnout se na základě nějakých prvních dojmů nebo tak?

R: Nenene, já prostě... No, ano, ten pocit. Docela vim, že u mě tohleto funguje. Já jsem samozřejmě, i jdu na to logicky, a tooo, si udělám poloprofesionálně hodně rychle v hlavě a já to jakoby tam vidím. Ale ten pocit je pro mě rozhodující.

V: Mhm, jasně.

R: To ne, že bych to úplně jakoby opomněla a logika by šla naprosto stranou, ale rozhodující je ten, ta intuice.

V: Jo, mhm, rozumím. No a když jste mluvila o tom plánování, tak mi to zní docela jako, že jste taková jako organizovaná člověk, plánujete si jako hodně?

R: No, ale ne moc dlouho dopředu.

V: Mhm.

R: Já si jakoby, něco mě brzdí a úplně jakoby ne, spíš jako jsem nějak jakoby nesena těma impulzama. Jako jo, určitě plánuju, musím, kroužky, nějaký akce, nějaký jako určitý přehled o tom, kolik toho utratím, jak mi vyjdou ty peníze...

V: Jasně.

R: Ale že bych si sedla, dělala si excelový tabulky jako třeba náš soused, tak to vůbec.

V: Mhm a když jste mluvila o té práci, tak jak byste popsala svoje jako pracovní výkony? Třeba...

R: No měla jsem hodně dobrý, byla jsem třeba i oceněná, měla jsem nejvyšší hodnocení, který neměli ani manažeři jako od svojí šéfové. Jo, jakoby, že já v té práci jedu dost naplno, pokud jako mám pocit, pokud mě to baví aaaa... Ale pak jakmile jsem vlastně tam třeba, to pak byl ten zlom, jsem zjistila, že když jsem měla takhle vysoký hodnocení a že mně to nikam jako nijak nepomohlo ve finále, tak jsem polevila třeba. Ale jako mohla jsem si to dovolit jako, no.

V: Jo a když třeba jakoby přemýšlím vo nějakých jednotlivých jakoby menších dílčích úkonech, tak spíš jste pomalejš pracující a pečlivější, anebo jakoby rychlejc za cenu nějakých jakoby chyb?

R: No, teď poslední dobou, jak nemám tu práci, tak je to šílený, jsem hrozná, ještě větší perfekcionistka, než jakoby jsem mívala ty tendence vždycky. Vždycky jsem byla pečlivá, vždycky jsem byla pečlivá, dávali mi za vzor moje práce už ve škole, ale byla jsem zároveň i

docela rychlá. Jako celkem mi to myslelo a já jsem se sama sebou nazývala dítě štěstěny a mně to vlastně takhle fungovalo, že nic jsem neměla vyloženě náh hrozně vydřenýho, že přišel nákej impuls a já jsem náh jednala intuitivně a ty věci, ty dveře se otvíraly. Ale pak se to ale zlomilo, no, v tý dospělosti. Ale jako, jak říkám, teďka je to tak, že bohužel jak jsem taková jako celá vystresovaná, tak jsem třeba teď dělala nějaký překlad jako v rámci dobrovolnictví, nic za to jakoby nemám, ale je to prostě pro dobrou věc a hrozně dlouho mi to trvalo nebo jsem psala nákej motivační dopis do jedny práce a fakt jsem nad tím, několikrát jsem to přepisovala, jo, prostě jakoby na tom pomalu měl být můj život, jestli mi... Jo, dostala jsem se do nejlepší, mezi nejlepší tři asi z 250 životopisů, co jim tam poslali, jenže mě nevzali, že jo. Ale já jsem to věděla, už když jsem psala ten motivační dopis, tam byla intuice, že ta práce není pro mě. Vybíral to psycholog a já věděla, že já prostě s tímhle životopisem a s tím, jak jsem tam byla upřímná na tom pohovoru, mně aji překvapilo, že mě vzali do toho druhýho kola. Jenže tam mě samozřejmě už pak nevzali, že. A dal mi feedback a řekli mi proč a vsadili na jistotu a že jako mám ten životopis docela hezkej, tak že mi určitě dají, někde jako v Praze zaměstnání najdu, ale jemu se to mluví, já prostě mám určitou představu a hlavně chci částečný úvazek, kolem 30 hodin týdně, tak už tím jsem limitovaná. Teď chci jenom určitou část Prahy, abych to neměla šíleně daleko, jako dřív jsem to měla, takže už tím, jako. A teď nacházím ty práce samozřejmě jinde jak naschvál nebo plný úvazek, jo, a to, co jakoby v té oblasti, kde chci, a ten částečný úvazek, nenacházím. A když jo, tak je to třeba něco hrozně moc technickýho, že to jakoby by nebylo pro mě.

V: A co, co jakoby je vaše vysněná práce nebo co, co hledáte?

R: To je právě vono, to je ten můj vlastní bussiness, kde já se hrozně i bojím jako jít do toho, udělat ty kroky. Teď nemám ten kapitál, sice jako můj manžel říká, že on ty peníze má, jenže já nechci jakoby úplně spolíhat na jeho peníze, já chci mít něco jakoby... Takže tam jako mně to tak jako drhne a taky mě jakoby určitá neznalost... Já jsem vlastně vyrostla v absolutně nebusinessovém prostředí, kde jako na peníze se bylo pohlíženo jako na... no, úplně jinak. No, vlastně nemám to business myšlení, obchodní, protože jsem takhle jakoby nevyrostla. A tak náh jakoby se do toho snažím vpravit a tak náh jako v té dravé Praze, kdo chce s vlky víti, musí, tedy býti, s nimi víti, mě jako úplně dokážu to, ale vysává mě to, jo, jak říkáte, a není to to, po čem toužím.

V: Jasně, jasně, rozumím.

R: Takže teda...

V: No a když teda jsme u toho business myšlení, dokážete spořit?

R: Mhm... No, spořila jsem, ale tam jsem udělala velkou hloupost, že jsem si to vybrala, přišla jsem tím o 15 tisíc, že jsem si to náěk předčasne vybrala a vlastně ve finále to bylo asi i celkem k ničemu, jo. Takže tam jako náky to stavební spoření, takže tam jako... spořila jsem, ale vlastně zas bylo to díky tomu, že mně začala spořit máma. Já třeba, u nás je to nastavený tak, že já ten muj plat vlastně z toho jsem nic nenaspořila, protože u nás je to manžel ten, který spoří z jeho platu, z toho jakoby, ten větší plat a tak. A já vlastně z toho mýho, ten byl vždycky každej měsíc vyčerpán. Což není chytrý, já si to uvědomuju, kdyby cokoliv se stalo, rozejdeme se, nevím co, že jo, takže já jsem prostě bez peněz. Ale, ale jako náěk jsme to měli nastavený a v rámci i celkově jakoby pro mě klidu, no klidu i neklidu, prostě to tak fungovalo, no, a funguje vlastně. Takže já vím, že jako když teďka ty peníze docházej, tak že on mě podrží, co mu jinýho zbyde, že jo, ale jako já se budu cítit blbě, že prostě ty prostředky nemám a budu muset o všechno říkat.

V: A jak to máte třeba jako s nakupováním? Když jdete, když si představíte, že jdete na nějaký větší nákup, tak děláte si třeba nákupní seznam nebo...?

R: No někdy jo, teď už jo. Moje máti vždycky zastávala názor, že do 7 položek si to má člověk pamatovat, pokud je zdravěj. Takže, ano, takže, a ona sama jako se tím pyšní, že dotedka to tak má, no nevím, jestli ještě dotedka, ale takže já víceméně do těch 7dmi položek si to nějakým způsobem jsem schopná zapamatovat, ale kolikrát už si to i píšu pro jistotu, protože pak jak se jako ty položky kupí, když ten nákup není hned, že jo, tak přibývají věci, tak já si to tak jako dopisuju, ale kolikrát se mi stalo, že jsem pak ten seznam i někde zapomněla nebo to a většinou jsem to víceméně všechno nakoupila. Když jsem něco zapomněla, tak jako to nebylo nějak tragický, ale...

V: Ale zní to, že vlastně i když jakoby třeba ten svůj plat vyčerpáte, tak i přes to jakoby je tam ten plán, jakože víte, kolik si můžete utratit za tohle, za tamto, že jako to plánování v těch financích mi zní, že tam je...?

R: Víceméně jo, určitý jo. Protože já vím, co si můžu dovolit a co ne. Ale já třeba i navzdory tomu prostě si třeba někdy dovolím víc, než bych měla, no.

V: Mhm.

R: A to se mi jako stalo, že prostě, nevím, s kamarádkama jsme šly na večeři, vždycky se sejdeme, jdeme na večeři do indické restaurace a i když jako už vím, že ty peníze třeba nejsou, tak prostě dobře, tak stejně si tam ale jakoby něco dám, já nevím, třeba dvě stě něco je třeba

pryč a normální, jako nebo ne normální, ale člověk, kterej v mé situaci, hodně lidí by si to nedovolilo, protože už prostě ví, že už, tak tady jako tohodle se zdrží. Ale já si zase říkám, já se zas třeba zdržím zas jiných věcí, jo, takže si říkám, že taky něco si musím dopřát, i když jsem zrovna v takové blbě situaci, že určitě...A to je to, to já mám vždycky, jako já mám někde uvnitř nezdolnej vnitřní optimismus, že nakonec se to vždycky vyřeší, nakonec se ty peníze objeví, nakonec se přijde něco z hůry, že mi to tak vycházelo celou dobu. Když se budu aspoň trochu snažit, což jako jo, že jo. Ne, že bych se nesnažila, je pravda, že životopisů posílám málo, ale... Ale aspoň jako něco dělám, že jo, na nějaký pohovory.

V: Určitě.

R: Jsem byla, a furt si ty nabídky čtu a přehodnocuju.

V: Jak jste na tom byla s kázní na základní a střední škole?

R: S čím?

V: S kázní.

R: Jo, s kázní, hm. Jé, mě považovali za šprtku často a za takovou tu fakt slušnou hodnou holčičku, mě ta škola hrozně bavila, takže jakoby i učitele jsem měla ráda.

V: Měla jste někdy nějakou poznámku?

R: Měla, občas někdy jo. Ale první dvojku na vysvědčení jsem obrečela, v deváté třídě, v 15ti letech. Já jsem fakt šla na záchod a bulila jsem.

V: To zní jako opravdu, jako pečlivost a...

R: ... Já měla furt samý jedničky. Jojojo, já byla svědomitá, ale já měla máti, která mě dost drezurovala jako, nebo drezírovala... Takže...Mé kamarádky říkaly, že to u mě v pokoji vypadá jako v hotelu, jako s kázní a takhle, jako když jsem dělala svoje psí kusy, tak, tak jako já docela diskrétně, že třeba jsem šla za školu a jela jsem na výlet do Olomouce, jako 60 kilometrů, že jsem si ud'ála výlet. Jenomže to mě pak prásknul spolužák, nebo nechtěně, jo. On prostě zrovna k nám přišel a jako a na něco se šel zeptat a mamka cosi ‚No, ale ona se ještě nevrátila ze školy‘ a ten blbec řek ‚Dyt' ona vůbec nebyla ve škole‘. Ježíš, to byl oheň na střeše.

V: Takže to nebylo nic jakože byste měla ...

R: ... Ale tohle už bylo na střední.

V: ... Problémy jakoby ve, ve škole s...

R: Ne neměla, mě učitele měli rádi a já měla ráda je, až na pár výjimek jsem měla fakt štěstí, jo, na dobrý pedagogy už od první třídy.

V: Mhm.

R: Pak jsem teda ve třetí změnila školu, ale ještě k lepšímu a bylo to skvělý. Někteří spolužáci jako mě moc z kraje neměli rádi, protože si mysleli, že jsem šprtka a pak pochopili, jakoby že nejsem šprtka, ale musela jsem, jako někdy jsem lítala trochu jako od extrému k extrému, abych se jakoby přiblížila té většině, tak jsem jim pomáhala třeba nebo jsem psala taháky a pomáhala jsem jim třeba doučovat a radila jsem jim.

V: Mhm.

R: Takže pak jako zjistili, že jsem celkem normální.

V: Dobře. Jaký máte zájmy? Vyhledáváte intenzivní prožitky?

R: No, někdy jo, no. Jako jo. Minimálně u kriminálky, na který mám jako závislost, na krimi žánru. Hlavně jakoby co se týká toho vizuálního spíš než četby, jako čtu ráda, ale tu kriminálku, na tu se radši podívám, když je dobrá, seriál nebo film. A musí to být takto úplně. Ráda jezdím rychle, jako ráda řídím auto, je to i v Praze jako docela. Tam mě to jako nejvíc štve z časového hlediska, ale mám jako jinak ráda řídit auto a řídit rychle, když se to, někdy jako i riskuju za tím volantem. Bohužel někdy i s dětma. Takže tam jsou ty intenzivní prožitky.

V: Jo, no to je věc, na kterou já jsme se taky chtěla zeptat, takže teda jakoby řídíte...?

R: Mám ráda rychlou jízdu a třeba když se mi, když mi, mám pocit, že tam prostě nějaký arogantní vůl mi tam něco to, jo, může to být i můj pocit, ale já se prostě naštvu a já prostě ho pronásleduju nebo se snažím kolikrát i vybr...Nebo vybrzdit, já se svojí fábíí, jo, ale prostě tam jde vidět, předtím se starym oplem, takovým dýzlákem rozchroptělym. No, ale každopádně mě to úplně nezajímá. Jednou jsem se honila i s ferrari, v uvozovkách. Ale ... Jako to je právě ta agrese jako, jo, v tom. Že jako jsem naštvaná a potřebuju to jakoby nák vybít a i ten adrenalin je hrozně příjemnej za tím volantem a to, že konečně můžu něco řídit, co nák funguje tak, jak já to řídím. Tím, že jako neřídím ani žádněj podnik a ty děti kolikrát už taky jsou v takovém věku, kdy už se taky moc nenechají řídit, tak aspoň u toho auta, to je taková jakoby kompenzace

V: Takže jako ta rychlá jízda vám dává jakoby to vybití té energie?

R: No, taky a jako je to ten příjemnej prožitek jako, takovej ten adrenalin. Já mám ráda tady... Dobrodružství, vždycky jsem jako dobrodružná povaha, že mě bavilo zkoušet různé věci. V lese, hlavně v přírodě.

V: No, na mě to tak působí, že to auto jako, že je to přece jenom něco nebezpečnýho, jestli se třeba jako dokážete někdy pro to nadchnout až takovým způsobem, že jakoby nemyslíte na to, co jakoby by to mohlo špatnýho přinést...?

R: ...No jako ano, ano...

V: ...Ve smyslu třeba, jako teď mě napadá k tomu řízení, nějakých jako nehod nebo...?

R: Ano, ano, no mě to třeba napadne, ale já to potlačím. Já řeknu jako ,teď ne', já vždycky říkám manželovi, že teď si to můžu dovolit. Jo, takže, já se snažím jako tohleto dělat tam, kde, samozřejmě, náhoda je blbec a nikdy jako člověk neví, ale snažím se to třeba to řídit rychle a třeba trochu nějak jakoby riskantně, kde si to, kde třeba není takovej provoz, protože bydlím na okraji Prahy.

V: Mhm.

R: Ale zas jsou tam hrozně špatný silnice, jo, a taky, no, takže... A kolikrát už se mi to, jo, už jsem z té rychlé jízdy, ale to většinou, když to bylo spojený právě s nějakou agresí, že hodně jako třeba fakt nestíhám, tak jedu na poslední chvíli a proto na to musím šlapat, takže párkrát se mi to nevyplatilo nebo jsem byla nějaká nepozorná, ale nikdy jsem neměla jako hroznou nehodu zatím.

V: No a když jsme u těch intenzivních prožitků, jakej máte postoj k návykovým látkám?

R: A to je právě zajímavý, já právě jsem od mala trochu, nebo jsem hodně byla hypochondr a já vlastně automaticky všechno, co je zdravý nebo obecně přijímaný za zdravý mám ráda v podstatě a všechno, co je nezdravý a zdraví škodlivý mě prostě nezajímá. A já do toho nespadnu. Mně třeba chutnaly cigarety, když mi bylo kolem 19ti, tak jsme, tak občas sem tam pokuřovaly se sestřenkou, ale nikdy jakoby ta závislost, i když mi to chutnalo nebo takovýty doutníky ovocný, nebo s příchutí vanilky, nikdy jakoby jsem do toho nespadla. Já vlastně moje závislost ta největší byla na čaji zeleným, ale i to jsem zjistila, že není závislost, že vlastně taky se bez toho obejdu. Já se vlastně bez všeho obejdu, když musím, a jako nejhorší je obejít se bez auta no pro mě, jsem zjistila teďka jako třeba. Ale to i z těch praktických důvodů, ale tady z těch všech návykových látek, i třeba trávu jako, tak ta mi nikdy nějak

nechutnala, ale z toho, co mi chutnalo vlastně žádnej, já mám hrozně těžkej sklon i sníst třeba nákej lék. Jednou mi dal doktor, předepsal nákej lexaurin, když jsem měla nákou panickou ataku, tak říkal ‚akorát pozor na tu závislost‘, tak jako a já automaticky, když tohle mi řekne, tak mě už prostě, se už jsem neměla potřebu si vzít další, hotovo, vyřešeno.

V: Jasně.

R: Jeden, jednorázovka, jo, ta cigareta taky. Mmm, já jako nepadnu do žádné závislosti, mám pocit, jsem úplně proti tomu nák obrněná. I třeba alkohol nebo takhle, jo. Už se mi stalo, jo, hrozně jsem se opila, poblila jsem se, prostě všechno a tahle zkušenost mi stačila, nevím, taky kolem těch 19ti, že prostě od té doby...

V: ...prostě to nevyhledáváte?

R: Noooo, jako já se ráda napiju, ale už jakoby znám tu míru aaa...

V... Jasně.

R: ... Nepotřebuju zajít za nákou mez.

V: Jak byste se zařadila na škále od 0 do 10, kdybyste se měla hodnotit, jak jste trpělivá?

R: No... A to bych musela rozdělit na lidi známý a blízky a lidi neznámý. Většinou, kdo mě zná málo, všichni říkají, jak jsem trpělivá, jak jsem klidná, a to jsou ti, co mě znají hodně málo. Lidi, co jsou jakoby blízky, říkají, jak jsem úplně nemožně netrpělivá, jak jsem prostě, muž mi říká Napolitána, jako prostě v Neapoli lidi, jak furt řvou, gestikulují a... Takže to jako fakt mě vnímají ty různé skupiny hodně různě. Ti blízcí jakoby hodně nejbližší ví, že dokážu bejt úplně strašná, ale jinak jako se umím chovat i kultivovaně, akorát čím jsem starší, tím si jako dovoluju, že už jako je mi to nák jedno, už jsem víc sama sebou, ale dřív jsem se určitě víc ovládala. A jsem teda netrpělivá, ať teda odpovím na vaši otázku, takže asi... Jestli je trpělivost ta maximální desítka...?

V: Deset, ano.

R: No, tak já jsem někde kolem 2-3.

V: A kde byste, mám pro vás speciální situaci, kdybyste si měla vybrat odměnu teď hned, anebo za dva měsíce dvakrát tak velkou?

R: Ááá, ano, ano to znám. Ten pokus s těma bonbónama, jak dělali, nooo. To jsem zrovna včera, jsem o tom mluvila s mužem.

V: Tak vzala byste si jeden bonbón nebo dva?

R: Jasný... A to přesně jako zase záleží, no. Jestli jako bych na ten bonbón měla chuť a jako to hrozně záleží na tom kontextu. Já bych si třeba jeden den vzala dva a jeden jeden. Jakoby...

V: Ne, tak třeba kdyby jsme to vzaly něco, něco reálnějšího, kdyby třeba teď bych vám měla dát 10 tisíc nebo za dva měsíce 20?

R: Mhm. No já bych počkala, tady u těchle věcí takovýhle jako jo, spíš já počkám a dřív jsem taky jakoby tadyty spíš čekala, zatímco muj brácha honem tam si vzal bonbonek, tak já jsem počkala, no.

V: Mhm. A když jsme teda ještě u té škály, kdybyste se měla, kdybyste měla vyjádřit souhlas s tvrzením „rychleji dělám, než přemýšlím“?

R: Mhm.

V: 10 nejvíc souhlasím, 0 nesouhlasím.

R: 0 nesouhlasí... Rychlejc dělám, než přemýšlím...

V: Mhm.

R: No u mě to spíš, že nesouhlasím, no, víc jakoby než... Protože já víc přemýšlím, než asi dělám. Jak co, no... Já spíš jako rychlejc mluvím, než přemýšlím. Tam jako...

V: A litujete někdy toho jako, co třeba řeknete? Že je to vlastně tak jakoby unáhlený, že...

R: ... Já spíš lituju toho, co neřeknu.

V: ...Mhm.

R: Pokud lituju, tak spíš, co neřeknu. Protože já právě se hnedka jakoby omluvím, já mám třeba velkou bouřku udělám a pak jako se vyčistí vzduch a dobrý. Já se omluvím, ale chápu, že lidi s tímhle mají problém. Hlavně muži a ještě jim to jako hlodá nebo to a já už prostě mám klid a voni ještě jsou naštvaní, ještě to jakoby doznívá...

V: Jasně a třeba v té hádce, nejsou nějaký věci, který...

R: Jsem výbušná, ale hned se omluvám, no.

V:... který třeba řeknete a nechcete?

R: Mhm...

V: Nebo jsou to spíš věci, který jako fakt nejsou ve změní těch emocí a jsou to věci jako promyšlný a...

R: Nene, je to ve změní emocí, ale já to právě беру tak, že ta osoba, se kterou se hádám, tak už mě většinou zná, třeba muž nebo takhle, ty děti. Jo u těch dětí, no ano, to je pravda, že tam mě to mrzí, tam mě mrzí hodně, co říkám. U manžela mě to už mrzí míň, protože už mám pocit, že jako už by měl být trochu nad věcí a už mě zná. Samozřejmě může mít úplně špatnej jako názor, ale takhle to nějak беру a že jako to říkám v afektu, že mi taky říká hnusný věci, takže je to oboustranný. Ale u těch dětí mě to mrzí, ty jsou, a někdy aj u mámy mě to mrzelo, že jsme třeba něco řekla dřív.

V: A jak se s tím pak třeba jakoby vyrovnáváte sama v sobě, že když víte, že vás to jakoby mrzí...?

R: Většinou to hnedka, nebo dost často to přebije rychle nějaká jiná věc... A že už jakoby, anebo já se jako omluvím... Pak když si jako vzpomenu, tak se často omluvím. Vlastně já nemám nějak problémy se omlouvat, jak že třeba ten muj zrovna na to poukazuje, že, že už jako ho nezajímá, že jsem schopná se omluvit stokrát za sebou, ale to není jako opravdová omluva. Ale já to prostě tak jako mám, no. Mě to mrzí. Není to moc vyzrálý, no.

V: Když jsme byly u těch hádek, tak kdyby tam byla třetí osoba, tak jak byste popsala svoje chování v tý hádce očima třetí osoby?

R: No, já někdy úplně ignoruju třetí osoby, jo, třeba i na ulici, já jsem tak prostě nepřičetná, muj muž vždycky, že tady je co nebo že jsou otevřený okna. ‚Mně je to úplně jedno, ať to všichni slyší, tak ať si naserou, mě to prostě, mě to vůbec nezajímá.‘ Takže já úplně, jak kdyby tam nebyla, já nevím, třetí osoba, ale třeba 333 osob, tak někdy jsou fakt, když jsem hodně vytočená, tak je mi to jedno. Pak se teda trochu stydím, ale většinou tak velký publikum není.

V: Jo, mě spíš třeba jakoby zajímá to vaše hádkovité chování, jestli je to tak třeba, že některý lidi jakoby to v nich stoupá, jsou takovej ten papiňák a bouchnou, nebo prostě pak třeba jsou lidi, který si to snažej srovnat nějak v hlavě a logicky jakoby argumentovat a tak...?

R: Noo... U mě jako většinou jsem docela čitelná, že jakoby lidi, co mě nebo jako říkaj, že je vidět, že jsem nějak naštvaná nebo že něco není v pořádku už v té tváři. Ale než jakoby propukne taková hádka, tak třeba chvíli nějakou dobu prostě chodím s nasupeným ksichem a pak to jakoby a nějak začnu mít takový rýpavý chování, rytí... Až pak na mě ‚Chceš vyvolat hádku?‘ třeba, ‚Chceš vyvolat hádku?‘... Ale já to třeba ani nechci vyvolat hádku, ale já si tím tak jako ulevuju. Protože teď ty poslední měsíce, jak žiju v takovém tom i s tou prací, tak

jsem fakt jako víc podrážděná, otrávená a ta Praha mě štve a dávám to jakoby ňák víc najevo. Nechci jim tím otravovat život, ale, ale ňák občas si nemůžu pomoci nebo si to ani neuvědomím. Takže... A pak jako přijde ta hádka. Není to kolikrát hned, no... Snažím se jako ňák to kultivovat určitě teďka.

V: Když by vám někdo inicioval ňákej, ňákou hádku jakoby křikem, reagujete křikem?

R: No.... Většinou jo. A minimálně určitě u toho manžela, u těch blízkých osob. Jako moje rodina ta nejbližší ta mně dokáže zvednout hlas jakoby hodně rychle, ostatní lidi, tam se mi to moc nestalo, že bych hnedka jako na mě někdo cizí nebo někdo neznámej křičel... To se mi, fakt nevím... To by mě zajímalo, jak bych reagovala. No, ale když si vzpomínám, jo, občas cizí, když mě někdo naštvál, no, tak já jsme ho sesula, třeba na parkovišti... Uplně, že ti se tak báli, že se vrátili radši přeparkovat.. Takže to...

V: Takže i třeba s těma blížkejma osobama není to tak, že se snažíte se nejdřív to jakoby urovnat...

R: ...Někdy jo...

V: ...Tišším hlasem?

R: Někdy jo, teď se jako víc snažím. Ano, jakože teď už nějakou dobu chodím na tu skupinu, tak určitě jako ňákej posun je, že se víc snažím, určitě. A nevyhledávat ňáký tadyty, nedráždit hada bosou nohou a když už něco je, třeba i ty děti, tak být na ně víc konejšivá, ale mně se to fakt daří tak 50 na 50. Spíš jako kolikrát mám pocit, že se mi to nedaří. Teď, když jsem sama. Mně když se daří, tak samozřejmě i tohle je lepší. Ale když mně se ňák jakoby nedaří a ani všechno se to ňák jako, tak jsem i víc podrážděná a i míň se mi daří jednat v klidu.

V: Takže to záleží vlastně na tom...

R: ...Hodně...

V: ... vašem aktuálním jako nastavení jako...?

R: Já jsem vlastně hrozně... Jak houba, co prostě všechno nasává a z toho okolí a hrozně to jakoby reflektuje. Takže u mě fakt záleží, v jakým jsem prostředí a jsem zas úplně jiná já než někde jinde. Což není jakoby dobrý. Že jsem taková jakoby v tomhle nestálá, nějak nezakotvená. Když jsem třeba byla rok v Anglii, tak říkám, muj nejš... Muj nejlepší rok života možná a já jsem tam jako zvládla kolikrát i hodně jako stresový situace hodně v pohodě, protože já jsem se tam cítila strašně dobře. Mně se tam jako dařilo, já jsem tam byla spokojená

a taky ještě to, že je člověk ještě svobodnej, nemá děti a že život v 19, ve 20, ještě má před sebou. Jo, ale jak už prostě víc, přece jenom, už mi bude 37 a ňák jako víc bilancuju, víc si uvědomuju, co, kolik promrhaných šancí a tak. Jakej jsem měla dobrej jakoby, dobrý možnosti a jak jsem to třeba nevyužila nebo k těm dětem, jo... Že jsem se jim měla víc věnovat a cokoliv, joo, a... A už jsou tam ňáký ty výčitky, že něco bylo promeškáno, a což mě ještě víc jako vnitřně irituje...

V: Čím myslíte, že to jakoby bylo, jako že tam se vám dařilo líp jako, obecně jako...?

R: Mně se obecně daří v cizině líp než tady, jo.

V: A čím myslíte, že to je?

R: Nevím, vždycky jsem se v cizině cítila jako ryba ve vodě. Hrozně jsem se tam cítila dobře, no. No... je pravda, že ve velkém městě jako to tam tak nemusím, když jsem žila v Římě ňákou dobu, tak to je přece jenom velkoměsto, ještě větší než Praha, dvakrát tolik, tak tam... Ale furt jako, byla jsem sama jakoby za sebe, takže jsem si dělala ty věci relativně po svém, jo, ty omezení byly menší. Ale teď už se člověk musí přizpůsobovat těm dětem, tomu manželovi, prostě dalším věcem, že jo, jejich kroužkům a tak a už jakoby jsou tam takový ty třenice, něco jakoby, co bych chtěla já a to vytváří tu agresi a to, co jako vím, že bych jako matka a manželka měla dělat, ale úplně mi to zrovna není po chuti nebo se to ňák je to jakoby mám pocit mě brzdí v mém vývoji, že vlastně si říkám, že tam jako jsem udělala nějaký věci, že ještě jsem se jakoby dost nevybouřila, když jsem jakoby zakládala tu rodinu. Takže teďka najednou jako potřebuju hrozně dohnat sama ten svůj rozvoj a kariéru a na druhé straně ještě ty děti a úplně a ještě jsem vlastně na všechno sama, tak jakoby s mužem, jo, ale nejsou tam ty prarodiče a tak. Když já jsem vyrůstala, tak byli prostě hnedka tam babička s dědou, tam babička a tady je člověk mnohem víc izolovanej a vlastně i to a teď je ještě v takovym jakoby prostředí toho velkoměsta, toho mikroklimatu, kde jsou lidi ty office facy nebo rovnou nasraný ksichty, jedem metrem a hrozně a jak já všechno absorbuju, to je i na nevědomé úrovni, to prostě absorbuju a nedokážu to pak se odbourat a pak zas přijdu domů a, jejdá, zase s nima musím na klavír, tamten kroužek, jejdámane, tomu to nejde, a já už nervím, jak mám tu perfekcionistickou povahu po mámě nebo i tou výchovou danou. Těžko říct, jak moc je to vrozený, jak moc je to výchova. Tak ‚Jejdámane, jak on to, hraje?!‘. Teď už tam nemůžu ani bejt, tak už tam radši nechávám, abych vůbec přežila, samotný, ať si tam s tím učitelem tam prostě ňák brnkaj a já si je pak vyzvednu. Ale já to chci říct, jak to všechno prostě absorbuju a před tím tam byli úplně jiný lidi, jiná mentalita, v té cizině vlastně člověk potkává. My, Češi

jsme takoví zatvrdlí, takoví maloměstský, úzkoprsí, závistiví...Jako nechci to tak bagatelizovat, ale jako tím, jak jsem žila jakoby různě tak...

V: No mně to...

R: ... jako český národ, tady se cítím fakt jakoby nejhůř.

V: Mně to zní, jako že třeba občas reakce neodhadnete...

R: ... a já to nasávám...

V: ... na základě toho, že prostě jako máte kolem sebe tak strašných moc stresorů, jako mi to tak zní, že jsou jako věci, který fakt vás jakoby prostě stresují hodně...

R: Jo, mám hodně stresu, to je pravda, no. Poslední dobou hodně úzkosti a stresu, aby to všechno se stihlo, aby to jakoby bylo nebo aby... Teď pořád jsem jako v autě nebo v MHD na cestách a tím taky jako že každé den hrozně moc času a to mě taky irituje, že jo. Pak ve finále mám pocit, že nic neudělám za ten den. Jo já mám třeba nějaký seznam, občas si jako něco píšu, protože když si to odškrtnu, člověk má pak lepší pocit, ale pak vidím, že furt je tam dost položek a pak se zas nabalují další a pak sice se něco odškrtná, ale je to nekonečný. A není jakoby tam, chybí tam, člověk musí podle mě cítit, že je užitečnější a náěk jakoby uznávané a to já nemám. Jako já se spíš cítím jako fakt úplně k ničemu nebo... A takže to zase přispívá k tomu, k té naštvanosti. A už jsem tam zas, a zas, zas... Nasraná... ,Tůt tůt, co tady děláš, blik blik a jedu', a už jsem v tom kolotoči.

V: Poslední otázku na vás mám. Vnímáte sebe sama jako impulzivní?

R: Jsem impulzivní, určitě. Za volantem určitě, brzda plyn. I jako s těma dětma, to taky, to je někdy metoda cukru-biče, jako nechtěně, ale někdy prostě zanádvám, pak se jim omluvím. Jo jsem, no.

V: Tak jo, tak dobrý. To mi stačí, děkuji moc.

Přepis rozhovoru – RESPONDENT 3

R = respondent

V = výzkumník

V: Tak, jenom ještě teda před tím, než začneme, tak bych vám chtěla říct, že to bude jakoby stopr ... Jo, dám vám podepsat ještě informovanej souhlas, na to jsem zapomněla.

R: No... tady máte tužku.

V: No, to je obyčejná.

R: Jo, to já si musím nasadit ty brejle.

V: Jenom je to teda jako stoprocentně anonymní.

R: Mhm.

V: Nikde nebude vůbec tam zmíněno...

R: ...Moje jméno...

V: ...Odkad' jsem na vás dostala kontakt, podle ničeho prostě nebude poznat, že jste to říkal jako vy.

R: No jasně, takhle je to vždycky, že jo.

V: No... Jo, kdybyste na něco nechtěl odpovídat, tak nemusíte, protože je to na základě prostě vaší dobrovolnosti, kdyby vás to přestalo třeba bavit, tak to můžeme jakoby skončit.

R: Dobrý.

V: Ty výstupy z toho vám můžu poslat, to myslím, že je docela nosný.

R: ...no to budete, no, to já vám pak dám mail no, no to jo, no.

V: A jo, a zeptám se vás, jestli mi povíte, jenom abych to měla trošku... Abych tam měla nějaký demografický údaje...

R: Mhm.

V: Jestli mi povíte jenom věk?

R: 48. Jsem muž.

V: Ano, to vim. Vzdělání nejvyšší?

R: VŠ.

V: A nákej bakalářskej, magisterskej...?

R: Magi... jako mgr.

V: Stav váš?

R: Ženatý, podruhý.

V: A děti máte?

R: Děti mám celkem tři.

V: Tak jo, tak. Když si představíte nákou situaci, že byste se měl rozhodnout pro něco velkého, náký velký rozhodnutí, jak pro vás, jak u vás probíhá ten proces toho rozhodování?

R: Jéžiš, to je otázka. No, víte asi jak? Já si myslím, no já si myslím, že tak, že si předs... Jako, dejme tomu, když třeba kupuju byt třeba nebo... Já si představuju něco konkrétně.

V: No třeba, třeba... Nebo změna zaměstnání, nákej takovej velkej krok.

R: Změna zaměstnání, no, výborně, no, to je docela dobrý. No, já si myslím, že si, že si představím sám sebe jako za nákou delší dobu, třeba za rok, za dva, a řeknu si, jestli na tom jako za ten rok, za dva, budu líp, než jsem teďka. No a když zjistím, že když asi ani moc nebudu, tak jako do toho nejdu. A když prostě zjistím, jako že mně to, dejme tomu, když jsem prostě v tý práci, nabídnou o 10 tisíc víc, tak si řeknu za rok budu mít o 120 tisíc víc, tak prostě, tak do toho pujdu jako.

V: Jo. Takže...

R: Jo, takže spíš jako z dlouhodobosti nějak...

V: Jo a spíš mě zajímá jako ten konkrétní proces, jestli třeba to dlouho zvažujete, jestli si třeba sepisujete pro a proti anebo se prostě rozhodnu, rozhodnete během krátký chvílky?

R: Já si myslím, že se rozhodnu poměrně rychle jako.

V: Jo?

R: No.

V: A zní mi to teda, že docela plánujete. Jak jste na tom s plánováním?

R: Tak já si myslím, že jako v podstatě jako já jsem jako takovej... No, víte co, já vám to řeknu, já si jako myslím, že jako z hlediska plánování nebo já vám to řeknu, jak vybírám zboží na internetu, jo...

V: Mhm, to bude nejlepší.

R: No, prostě když si prostě chci vybrat jakoby něco, tak si tam nařukám ty parametry všechny, že jo, pak si to nechám srovnat podle ceny a pak si vyberu z těch čtyřech nejle, nejlevnějších si vyberu to, co se mi nejvíc líbí. Jo, pak už prostě na tu cenu nekoukám, ale jako v prvním, v prvním okamžiku prostě, abych si prostě naplánoval ty parametry, aby tam byly, pak aby to stálo taky nějaký rozumný peníze a pak už jako je mi to jedno, pak už si vybírám tak nějak citem jako.

V: No a já mám třeba na mysli i jako váš čas, jak si organizujete. Máte třeba jako diář jako hodně...?

R: Jo, to mám, to mám. To si píšu, no, to bych asi jako nezvládal.

V: Nebo jestli si třeba evidujete jako finance...?

R: Ne, finance ne. Akorát ten kalendář jo, protože manželka je zdravotní sestra a vona jede prostě dvanáctky, denní/noční, takže my to máme dycky jako na měsíc dopředu napsaný a vlastně já se tím jakoby musím řídit, jo, protože ...

V: Jasně...

R: ...jinak bysme se jako nesešli nebo by to nefungovalo.

V: Jak byste popsal svoje pracovní výkony? Někdy třeba i dílčí jako úkoly. Prostě jak...

R: ...Tak já si myslím...

V: ...Pracujete...jak byste zhodnotil...?

R: Já si myslím, že jsem v práci jako docela výkonnej, docela rychlej a současně docela línej jako, jo. Takže já jsem si kdysi zavedl takový pravidlo 20/80, který říká, že jako teda si to tak jako představuju, který mi říká, že jako 80% tý práce tý jakoby nejjednodušší z toho objemu nebo jako tý důležitější zvládnou za 20% času a těch 20%, kdybych se jako zabíjel nějak detailama, tak na to se klidně vykašlu. Jo, takže nejsem moc detailista, nerad to po sobě kontroluju, prostě když už to tak nějak mám, tak to vodušlu jako dál, vono to většinou vyjde. Jo, docela bych si ...

V: ...Takže...

R: ...i riskuju v tom, jo. Třeba dneska jsem třeba počítal zaměstnancům bonusy a vlastně mám pocit, že jsem si to vlastně ani moc nezkontroloval jako, jo. Prostě jsem to tak nějak vyjel

a říkal ,ono to tak ňák bude‘. Jo, takže jsem, takže asi jako, ale pak jako samozřejmě jsem zase výkonnej, protože každěj ocení, že to spočítám rychle, že jo.

V: Takže pracujete spíš rychlejc za cenu ňákejch jakoby chyb než pomalu a pečlivěji?

R: Za cenu ňákejch menších chyb, přesně tak, než za cenu... Vlastně přesně jsem opak mýho kolegy, kterej sedí naproti mně, kterej vlastně si kontroluje vopravdu každý čísílko, jo, a pak tam sedí hodiny jako, jo... No, tak takovej...

V: Jak jste na tom s pozorností, kdybyste jste se měl porovnat s ostatními lidmi? Třeba zařadit se...

R: No, já si myslím, že moc, jako teď jsem si všim, že někdo pšíká, ale jinak si myslím, že moc pozornej nejsem, jakože co se takhle děje vokolo mě, tak moc nevnímám, kolikrát jsem si i všim, že mi někdo něco říká a já prostě nevím jako, co mi řek, jo. Naštěstí jsem se už na gymplu nebo už na základce dokonce naučil, že dokážu zopakovat poslední větu, co mi ten člověk řek, když se mě učitelka zeptala ,Co jsem říkala?‘, tak já jsem tu poslední větu věděl, jinak jsem nevěděl vůbec nic jako, jo, ale tu poslední větu jsem měl v paměti a jinak jako moc pozornej teda nejsem, no.

V: Co spoření, dokážete spořit?

R: Jo, to úplně v pohodě jako, s penězma jako problém vůbec nemám, no.

V: A jakym, kdybyste popsal ňáký svoje třeba nákupní chování, když byste měl za úkol, já nevím, máte doma třeba, představte si prázdnou ledničku, a šel byste do obchodu, tak jaký je to vaše nákupní chování, máte třeba seznam nebo byste se řídil podle situace?

R: No, tak seznam... Když mě vyšle manželka, tak mám seznam, že jo, to je jednoduchý, no. A jinak seznam nemám a nakoupím víceméně to samý, jako se kupuje furt dokola, jako pečivo, zelenina. No, salám moc nejím, takže sýr...

V: Takže není to ňáký třeba jako nakupování, že byste házel do košíku, co vás napadne...?

R: ...Neee...

V: ... máte v tom systém?

R: Ne, to vůbec ne, to vůbec ne.

V: No a když jste mluvil o tý škole, tak jak jste na tom byl s kázní na základce a na střední škole?

R: Tak já si myslím, že dobře, že jsem jako v podstatě, no, já jsem jako ze začátku jsem na tom ještě blbě, si myslím, úplně na začátku základky, když jsem se jako kamarádil s těma největšíma grázlama a tak ňák okolo třetí čtvrtý třídy, když voni jako už začínali kouřit a pomalu jako, že už by někde něco ukradli, tak jsem jako pochopil, že to asi jako není pro mě zrovna a v podstatě jsem se paradoxně začal kamarádit s těma největšíma šprtama, ze kterých jsem si d'ál do té doby legraci jenom a pak jsem zjistil, že jako číst knížky je taky jako docela zábavný, no, a že to je možná lepší, než někde házet kamenama, jo, venku, jo. Takže, takže jsem se jako dost zklidnil už tenkrát v těch deseti letech a pak už jsem jako žádný problémy, jako, že bych měl třeba někdy dvojku z chování určitě ne...

V: Ani poznámky jste třeba neměl?

R: Ale tak to jsem měl, to jsem měl. Třeba si pamatuju, jak jsem jednou dostal poznámku na angličtině: ‚Jaroslav je rušivým elementem celého oddělení‘, protože já furt žvaním jako, já prostě, nejsem schopnej jako, no, to je ta pozornost, mě to prostě nebavilo v té škole, že jo. Takže já jsem tam začal se s někým bavit a rušil jsem ostatní, to jako mně bylo prostě jedno. Jo, takže takovýdle, takovýdle jakoby problémy, potíže jako jo, že jsem kecal učitelům do, do toho. Možná jsem byl třeba drzej, ale že bych jako někde se s někým mlátil nebo jako, nevím jako, nebo že bych něco rozbíjel, to jako ne prostě.

V: Vyhledáváte intenzivní prožitky? Ve smyslu třeba i nějakých zájmů?

R: Já si myslím, že ne. Já si myslím, že jako, já jsem i přemejšlel jako vo tom třeba, vo bungee jumping, ale já bych na to nešel ani zadarmo jako, jo, mně to prostě připadá, jako já v tom v podstatě jako žádněj, žádný plus nevidím, já v tom vidím jenom to riziko, že se u toho zabiju. Když se náhodou něco přetrhne a bude po mně, ale vlastně jako nevyhledávám intenzivní zážitky.

V: A jaký máte zájmy teda?

R: No, tak mě baví chodit do hospody. A jinak, tak já vlastně, já mám internetovej obchod, kterej dělá nástěnný hodiny designový, který navrhuju, a tomu jako poměrně, což jsem si původně myslel, že bych se tím moh i živit, ale to jako nejde, takže jsem to tak jako přetransformoval do takovýho koníčka zas, takže to je takovej asi muj největší koníček. Todle, pak si píšu různý projekty, pak jako dělám třeba životopis našeho rodu jako, nebo ne, kecám, životopis, rodokmen, rodokmen jsem dělal. No, takový jako spíš věci, který že člověk sedí doma. Vlastně moje manželka vždycky říká jako, že já jsem jako jiný dítě v tom, že jako pro

ostatní byl trest, že nesměj ven, pro mě bylo trest, že musím ven jako, jo. Protože jsem nejradši seděl doma a něco jsem si tam prostě dělal u stolu.

V: A dokážete se pro nákej třeba ten zájem nebo ... no, zájem nebo nákou věc nadchnout tolik, jakože byste třeba někdy přehlížel to, že třeba to může přinést něco špatnýho? I když teda ty vaše zájmy jako úplně nezněj, že by to bylo spojený s nákejma...

R: Jako špatnýho... No, tak jako do určitý míry, do určitý míry trošičku možná jo, jako já nevím, tak... Jako těžko... Tak já nevím, tak mě jako třeba zajímá architektura, takže, jo, já nevím, třeba jestli je to špatný, jo, ale když prostě někam jdeme s manželkou, tak já jsem prostě, i když my teď teda skoro nikam nechodíme, jo, ale dřív, tak já jsem prostě schopnej oblízat všechno a je mi vlastně v tu chvíli třeba jedno, že jí to třeba nebaví jako, jo, nebo tak jako, jo, že vlastně ona se nudí. Ale to je tak asi všechno no, co bych tak jako...

V: Jaký máte postoj k návykovým látkám?

R: No, tak ve skrze kladnej jako, no. Nebo tak takle, kladnej, kladnej mám k tomu alkoholu. To kafe jsem přestal, to teďka si dávám jedno, maximálně dvě denně a fakt se jako krotím. A nekouřím. Jinak jako nějaký ty nelegální drogy, to jsem akorát zkoušel marihuanu, zjistil jsem, že jako mě to nák jako nesedí, to jsem měl dvakrát, dvakrát jsem se po ní popral, takže jsem si říkal jako to prostě ne. A takže vlastně jenom ten alkohol, no. A k tomu zase jako mám ten vztah jako kladnej.

V: Když si představíte škálu od 0 do 10, tak jak byste se zhodnotil, že jste trpělivý? 0 je nejmíň.

R: No, moc ne. No, jak v čem jako, no, to je. Taky těžko říct, když se ráno, ráno chystám s dcerou, který je teďka teda 7, chodí do první třídy, tak teď už je to dobrý, ale třeba ještě loni, když chodila do školky, tak to jako pro mě bylo peklo jako. Než vona se vobleče, než vona si vyčistí zuby, než vona todle, todle, todle, to jsem tam vždycky úplně pěníl. Jo, takže asi jako moc trpělivej nejsem, no.

V: No a jaký byste teda dal číslo?

R: Jo, takhle. Jo aha, číslo.

V: 0 až 10.

R: A nula je co?

V: Nejmíň.

R: Nejmní... Tak bych si dal takovou čtyrku, si myslím.

V: A když si představíte situaci, že byste měl dostat teď ňákou věc a za dva měsíce jednou tak velkou, ňákou odměnu...?

R: Tak to si radši ty dva měsíce počkám, no.

V: Jo?

R: No, to jako bych vůbec neřešil.

V: A když budeme mít zase škálu od 0 do 10, tak jak byste vyjádřil souhlas s tvrzením „rychleji dělám, než přemýšlím“?

R: Rychleji dělám, než přemýšlím? Tak já možná rychleji mluvím, než přemýšlím, ale, ale rychleji... To asi neee. Tak jako co, zase že 0 je, že nesouhlasím?

V: Mhm.

R: Tak si dám tak trojku, no.

V: A s tím mluvením byste to měl jak?

R: S čím, že?

V: S tím mluvením.

R: No, s tím mluvením tam bych si dal tak tu 6-7čku možná, no.

V: A litujete třeba často věcí, který řeknete zpětně jakoby?

R: No, lituju, no... Jako já jsem spíš, to jako není litování, to je spíš jako, to je spíš, že jsem jako třeba nasranej třeba jako, jo, že třeba něco jako řeknu manželce, teďka vona si to třeba vyloží nějak po svém, což je logický. Pak se jako třeba pohádáme, no, a já potom jako řeknu třeba jako ‚Že si radši nedržel hubu‘ jako, jo, ‚Žes to vubec jako říkal‘, ale tak jako takle asi. No, jako ale že bych jako ňák jako někdy třeba, že bych se jako dlouhodobě jako litoval, že jsem někdy něco jako špatnýho řek, to jako nemám prostě.

V: Takže vás to někdy dostane jakoby do nepříjemný situace?

R: Někdy jo, no jasně, no, někdy jo.

V: A jak potom jakoby se efektivně vyrovnáváte s tím, že to vlastně jakoby nejde vzít zpátky už to, co jste řek a tak?

R: Jako vnitřně v sobě?

V: Mhm.

R: No, jako asi moc ne, no. Já si to víceméně jakoby nepřipouštím, já to tak ňák jako svalím na toho druhýho jako, jo. ,Vona kdyby jako si to vyložila, jak já jsem to myslel, tak bysme se jako nepohádali‘, jo, takže spíš to jako hodim na toho druhýho, no.

V: Jasně. A když teda jsme u těch hádek, jak byste popsal očima třetí osoby vaše chování v hádce?

R: No, to si myslím, to nedokážu... Nevim, no. My jsme to zrovna teďka brali na skupině, tak se tam jedna paní nahrávala u toho, no, a že zjistila, že se vlastně vůbec, že vypadá u toho úplně jinak, než byla přesvědčená jako, jak se chová, jo, že to byl prostě úplně rozdíl. Si myslela, jak argumentuje, jak mluví jako logicky a pak zjistila, že vlastně ze sebe nevyplodila ani jednu větu, která jako vůbec měla smysl, jako že to prostě byly úplně bláboly, co říkala. Takže si myslím, že z hlediska, z hlediska jako třetí osoby bych si myslel, že jsem pěkněj kretén. Že jako prostě když vyletim, tak jako... Já si i kolikrát říkám, že bych se při těch hádkách měl chovat tak, jako přesně, jo, že když potom bych jí, potom, třeba po čase, až se zklidním jako třeba druhý den měl jakoby někomu převyprávět, tak abych se za to jako nestyděl jako, jo. Jenomže někdy to prostě ujede, no.

V: Dobře a když byste měl jakoby popsat to, jak to jakoby začne ta hádka, tak je to spíš jakože ve vás něco jakoby stoupá a pak jakoby to bouchne a nebo je to, že se nejdřív na začátku snažíte jakoby ňák jako logicky si vyargumentovat a pak...?

R: Hmmm to jak, to jak kdy, ale většinou, tak já se v podstatě hádám jenom doma s manželkou, já se s nikým jiným nehádám, jo, a... A s ní je to prostě takový jako. Já si prostě vždycky myslím, že ona prostě nebo že mě obviní z ňáký totální kraviny a mě jakoby ta nespravedlnost rozčílí. Jo, já nevim, teďka prostě zrovna třeba poslední hádka, ježiš, za co byla... No my se poměrně často hádáme jako vo ňákej úklid domácnosti, takže jsme se prostě pohádali vo ňáký fleky, fleky na dřezu. No a mě jako spíš na tom prostě rozčílí třeba to, že jsme měli prostě docela hezkej večer, byli jsme na večeři, všechno, no, a prostě jsme přišli domů a teďka jsme prostě začali řešit fleky na dřezu jako, jo. Takže jsme se samozřejmě pohádali kvůli tomu, jo. Ale vy jste se asi ptala na něco trochu jinýho, já jsem teďka vodběh...Nebo na co jste se...?

V: No, jaký je to vlastně to vaše počáteční chování, třeba i když byste si představil, že by někdo na vás jako začal křičet, tak jak jako na to reagujete?

R: No, tam jako asi hodně záleží na tom jakoby, jakou mám s tím člověkem jakoby zkušenost z minula. Když to bude poprvý, tak si myslím, že se celkem jako ovládnou jako, jo. Tak s tím problém mít nebudu. Ale když to bude s manželkou, se kterou je to po stopadesátý, no, tak prostě vyletím prostě na první, tak to jdu na první dobrou jako, jo. Nebo taky jak kdy, jakou mám náladu, jo. Jako já někdy prostě nemám náladu se hádat, někdy mám, no.

V: Takže to záleží jakoby na konkrétním člověku i jako na vaší náladě?

R: Na konkrétním člověku a na konkrétní náladě, no.

V: Řídíte?

R: Jo

V: A jak byste popsal svoje řidičský chování?

R: No, já si myslím, že docela jako, docela rozumně, já jezdím poměrně hodně, protože já jezdím hodně pracovně do Plzně, třikrát tejdně, jo, autem. A teda je to jenom po dálnici, není to jako žádný složitý jo, ale, ale jako dopravní nehodu jsem vlastně měl jednu jedinou, a to bylo v roce 2000, jo, vod tý doby ne. Takže si myslím jako, že řídím docela slušně, no.

V: Třeba rozhlížíte se i když jste na hlavní a tak, jakože myslíte za druhý, když řídíte, takovýto jakože radši se rozhlídnete třikrát nebo jste takovej jako impulzivnější v tom?

R: No, když jako jsem na hlavní, tak jí projedu, tak jako možná tak periferně koukám doleva, doprava a kdyby mi tam někdo vlít, tak to prostě neubrzdim jako, jo, to určitě ne, jako že bych se tam přibrzdil. No, a vidíte, a to jsem zrovna dneska udělal, že jsem si, že jsem si to, no, i když to taky není úplně dobrý, že sem tak jako sem se blížil k semaforu a teďka mi tam skočila voranžová a teďka se člověk jako rozhoduje ‚tak mám to ještě projet nebo mám zastavit‘. No, tak jsem na to dupnul, no, a ten za mnou si myslel, že to projedeme jako, jo. Takže jsem za sebou slyšel skřípění brzd jako, to auto takhle vyjelo vedle mě jako, jo. Jako von to ubrzdil, jo, ale, to bylo zrovna takový, že jsem jako dal takový defensivní způsob řízení. Možná kdybych na to dupnul a projel bych to, udělal bych líp, no. Ale třeba s těma voranžovejma já mám někdy problém, že někdy je projíždím, někdy ne, spíš podle toho, jakej mám den.

V: Tak jo, tak poslední otázka.

R: Fakt jo?

V: Mhm. Vnímáte sebe samotného jako impulzivního?

R: No, já si myslím, že já sám sebe jako impulzivního nevnímám, ale myslím si, že mě takhle vnímá moje okolí jako, že jsem impulzivní. Jo, já sám sebe vidím jako klidného člověka, ale jako okolí, že by mně někdo někdy v mém okolí řekl, že jsem klidnej člověk, tak to se mi teda nestalo jako, jo.

V: Proč si myslíte, že to tak je?

R: Ten rozdíl?

V: Mhm.

R: No, to vůbec, no vidíte, to jsem nad tím nikdy nepřemýšlel, to nevím, proč to tak je. No, možná že, možná že proto, že já třeba když mluvím, tak já mluvím rychle, mluvím nahlas, dělám takový jako trhavý pohyby, jo, ale takže to na někoho může působit, že jsem prostě nervózní nebo rozjetej nebo já nevím co, ale já jsem ve skutečnosti takovej docela klidnej v tu chvíli třeba. Jo, že možná tak jako klamu tělem, nebo nevím, nevím jak to říct, jo.

V. Mhm.

R: Jo, to je vlastně to samý třeba i s tím řízením, jak já tady říkám, že řídím dobře, jak se chlubím, ale jako obecně lidi maj jako problém se mnou jezdit v autě, jo, že se jako bojeje, jo. Ale já si jako říkám ,Tak už jsem, kurník, najezdil asi od té poslední bouračky asi, já nevím, minimálně 200 nebo 300 tisíc kilometrů bez nehody, tak zase asi tak špatně, už z toho statistickýho hlediska, nemůžu jako neřítit, jako‘.

V: A řídíte rychle? Nebo proč se s váma lidi bojeje?

R: No, já si teda myslím, že to je teda spíš takovej technickej problém, nebo jak to říct, protože já jsem tupozrakej, já skoro nevidím na levý voko a tím pádem nemám prostorový vidění, jo. Takže voni prostě, když prostě viděj, že to auto před náma zastavilo a že se prostě k němu blížíme, protože to viděj prostorově, ale já to prostě prostorově nevidím, já to vlastně vidím, že se to auto jako zvětšuje. A prostě zareaguju pozdějc než ten, co sedí vedle mě, jako to si myslím, že je ten důvod.

V: Rozumím. No tak jo, tak děkuji.

R: No. Tak nahrálo se to?